gule ellada, ja temma enneſe teggude järrel makſetakſe temmale kätte: igga ilmaſüta röom ſadab taewa, igga waew, mis inninesse enneſe ſii pärraſt ta peäle langeb, röhhub pörgo pole, kui ta mitte kahhetſemisse wallo ja meleparrandamisse waewa lähbi omma hinge wottab peästa. Meie römud on löppend! ütles Tio ſelle peäle. Löppend? küssis ſe wanna issa — kas Jummal siis innimesſele agga ſepärraſt moistuſt on annud, et ta peab moiſtma, ello kibbedusſi tundma? ſeſt ello römud tunneb teine loom ka; agga ello kibbedusſed tunneb agga je, kellel moistus — eks ſo aus ello panne ſind jo ſedda arwama, et ſo hinge te parrema ello pole lähhäb? agga kas ſeddaſinnaſt parremat ello kegi ſiin pärrida ſaab? ſeſt kas ſe ello mis ſiin, annab neid ſulle taggaſi, kelle haudade äres ſo ſidda tahtis kattеda? — ehk, kas ſa woid arwata, et Jummal ſedda armastuſt meie ſüddamette ſisse olleks lonud, ilma ſedda taewaſt lomatta, kus niſuggune armastus omma iggaweſt palka ſisſepärrib —? Eks Hanſo meleparrandaminne ei tousnud teie kurwastusſeſt? ja kui keik taewas römo tunneb ühhe pattuſe pärraſt, kes meelt parrandab, kui paljo ennam peakſite teie praego ſedda römo tundma! — Ja enná ka Laur tulli aiades.

Mis ſe tahhab! ütles Tio. Agga temma pakkus Reinole nuttes kät, ütteldes: ſa olled tänna Hanſole ja minnule paljo head teinud; ja minna kurjateggia ei räkind julle head ſanna ſelle ette, järſin ka ſo näeſt temma murre ſisse; agga nüüd ſe waewab mind nenda, et ma alw keik iſeenneſe meleſt ollen, ja mo hähbi ei anna ſo peäle wadatagi — tulle, Tio, istu mo wankri peäle, ma wiin ſind, kihho ſa tahhad! Jä mulle Hanſoga wennars! wastas Rein, ja loi temmale kät; ja Tio ütles: kas nääd, weike Jürri rägib ſinno meleparrandamiſt taewa. Siis wottis Laur Reino jülleſt ſedda ſurnud laſt, ja wautas tedda omma wasto rinda, ja ütles: ei ſinna olle mo pattud näinud! ehk ſurrid ſepärraſt, et minno ja minnoſugguſe kurri ello

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1811. [illegible]